

pohrávat s jedním rukávem. Zajímalo by mě, co vidí, když se na mě dívají. Doufejme, že ne naprostou podvodnici.

Od dveří se ozve hlahol pozdravů. Ohlídnu se a vidím, že dorazil Robert. Hned se mi zlepší nálada, když se naše pohledy setkají a on se vydá směrem k nám. Musím být opravdu zoufalá, pomyslím si, když mi zvedne náladu pohled na blížícího se Roberta Cardewa.

„Ách,“ povzdechne si Bernie. Otočím se a vidím, že hledí na Roberta zúženými očima, jako by chtěl otevřít pusu a celého ho spolknout. „Tak jedinečně atraktivní muž.“ Znovu si povzdechne. Mám dojem, že Bernie vzdychá často.

„Ehm, ano,“ souhlasím, protože není možné popřít, že *objektivně* vzato Robert Cardew vypadá celkem dobře – s výraznými lícními kostmi, širokými rameny a tmavou hřívou vlnící se přes bílý límeček košile. Celkově je na něho hezký pohled. Dokud však nezačne mluvit.

Robert se vynoří u nás. „Ahoj, Bernie,“ pozdraví. „Doufám, že už nezačínáš Lou kazit?“

Bernie zamrká. „Vůbec netuším, o čem to mluvíš.“

„To tě Caitlin tak brzo opustila?“ vyptává se mě Robert a Bernieho flirtování ho vůbec nevyvádí z míry.

„Ona mě neopustila,“ odvětim rychle. „Jenom potřebovala zkontrolovat nějaké záležitosti pro dnešní večer.“

„A postarala se, aby Lou skončila v mých schopných rukou,“ vloží se do toho Bernie. „Užívám si příležitost seznámit se s touhle tvou kamarádkou, Roberte. Prozraď mi, jak jste se vy dva poznali? Lou mi to neřekla.“

Samozřejmě, že ne. Co bych asi tak mohla říct? *Vlastně tak, že jsem se pravidelně vloupávala do tohohle domu?* Přiměřu se pohlédnout Robertovi do očí.

„Lou... je stará kamarádka,“ zareaguje hbitě. „V tomhle domě prakticky vyrostla, zná to tu nazpaměť.“

Schovám tvář ve sklenici a dopřeju si hluboký doušek, protože hrozí, že nervózní smích vypění na povrch jako ty bublinky v mě skleničce. Tenhle projev smyslu pro humor mě překvapil. Na okamžik si připadám, jako bychom s Robertem byli tajní spiklenci.

„Ach... opravdu?“ Bernie pozdvihne obočí.

„Ale *ovšem*,“ zatrylkuju svým nejvznešenějším tónem. „Staří přátelé. Někteří z nás mnohem starší než ostatní,“ sladce se usměju na Roberta a povšimnu si, že se mu v koutcích objeví náznak úsměvu v odpověď, než se zase ovládne.

„Ano,“ pokračuje Robert. „Cait musí mít hroznou radost, že tě zase vidí.“ Obrátí se k Berniemu. „Víš, jejich poslední setkání bylo tak krátké, že Lou už byla v podstatě ze dveří, než stihly probrat všechny novinky.“

Bernie vypadá tak zmateně, že nedokážu zadržet smích, a tentokrát se i Robert doopravdy směje. Tuším, že to je vítězný úsměv, protože mě přiměl to vzdát a rozřehtat se před Berniem, ale z nějakého důvodu mám i já pocit, že jsem vyhrála.

Bernie přejíždí pohledem z jednoho na druhého. „No, Roberte,“ podotkne a i v jeho tváři se pomalu rozhostí úsměv, „nevím, proč jste ji před námi všemi tak dlouho schovávali. Je jako závan čerstvého vzduchu.“

„My jsme ji neschovávali, Bernie.“ Robert si začne míchat drink. „Lou žije tady v Cornwallu a do Londýna moc často nejezdí.“

Nikdy nejezdí, opravím ho v duchu.

„A kdo by ti to měl za zlé, zlatíčko – Londýn je tak neuvěřitelně nudný,“ kývne na mě zúčastněně Bernie. „Myslím to vážně. Musím říct, že když Robert a Caitlin navrhli tuhle výpravu na venkov, byl jsem naprosto u vytržení. Byl jsem nadšený, že vypadnu z města, zvláště v tomhle *neuvěřitelném* horku.“

„Nedovedu si představit, že bych se nudila v Londýně,“ poznamenám zamysleně. Sním o cestě do Londýna už roky. V mých